

Studiul 12: Viața împreună cu oamenii

Sabat după-amiază, 14 martie

De memorat:

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.”

Coloseni 4:6

Când oamenii trăiesc și lucrează aproape unii de alții, apar tot felul de provocări. Diferențele de opinie pot duce la tensiuni; pot apărea certuri. Cu cât relația este mai apropiată, cu atât este mai important ca toți cei implicați să se înțeleagă bine. Cele mai strânse relații sunt, desigur, în cadrul familiei. În unele culturi se spune că familia este ca o firmă. Există asemănări clare între administrarea unei afaceri și conducerea unei familii. Ar trebui să existe un acord general asupra valorilor, scopurilor și obiectivelor. Fiecare membru ar trebui să se înțeleagă cu ceilalți și să-și facă bine partea, pentru ca lucrurile să meargă cum trebuie. Aceleași principii se aplică și în biserică, ce este în esență o familie extinsă.

În pasajul nostru din această săptămână, Pavel exprimă câteva principii esențiale despre modul în care funcționează cel mai bine o familie creștină. Pentru că ar trebui să fie condusă de principii biblice, o casă creștină funcționează oarecum diferit de o gospodărie romană tipică. Pavel expune și alte principii valoroase, utile pentru o varietate de relații sociale, atât în interiorul, cât și în afara casei.

Soți și soții

Noul Testament conține mai multe seturi de indicații pentru familiile creștine (vezi Efeseni 5:21 – 6:9; Coloseni 3:18 – 4:1; Tit 2:1-10; 1 Petru 2:18 – 3:7). De remarcat că aceste „coduri ale familiei” nu sunt complet bazate pe ierarhie, ci includ elemente care fac relațiile într-o oarecare măsură reciproce și mutual edificatoare.

1. Ce echilibru observi în Coloseni 3:18,19? Ce sfaturi suplimentare oferă Pavel în Efeseni 5:22-25,33?

Coloseni 3:18,19

¹⁸ Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul.

¹⁹ Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele.

Efeseni 5:22-25,33

²² Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului;

²³ căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.

²⁴ Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.

²⁵ Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea,

³³ Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.

Unii bărbați citează versetul: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri” (Coloseni 3:18) și se opresc aici, dar să observăm completarea importantă făcută de Pavel: „cum se cuvine în Domnul”. Noul Testament nu susține nicăieri că femeile trebuie să se supună tuturor bărbaților, nici că soțiile sunt inferioare sau subjugate; nici că trebuie să se supună orbește fiecărui capriciu sau dorință a soților lor. Ideea lui Pavel este că loialitatea soției trebuie să fie în primul rând față de Domnul și abia apoi față de soț. Individualitatea soției nu trebuie să fie absorbită de cea a soțului, iar acesta nu poate acționa ca și cum ar fi conștiința ei.

Dragostea lui Hristos pentru biserică, arătată prin faptul că S-a dat pe Sine pentru ea, ilustrează modul în care soții ar trebui să își iubească soțiile (Efeseni

5:25). Ei vor rămâne fideli indiferent de cost. Vor lua decizii care sunt în interesul soției, deși în mod normal interesele lor ar trebui să fie armonizate. O astfel de iubire face mai ușor ca soția să asculte de porunca lui Dumnezeu de a-și respecta soțul (Efeseni 5:33).

O căsnicie creștină sănătoasă se caracterizează prin reciprocitate – cei doi soți se consultă unul cu altul, analizează lucrurile împreună și iau decizii ca un cuplu. Uneori, când se iau decizii care au implicații serioase pentru întreaga familie, poate fi potrivit să fie incluși și copiii în discuții, dar niciodată părinții nu ar trebui să se certe în fața lor. Dacă, după aceste demersuri, soțul și soția nu reușesc să ajungă la un acord, calea biblică spre pace este ca soția să accepte judecata soțului, cu condiția ca aceasta să nu încalce Cuvântul lui Dumnezeu. În același mod, majoritatea, dacă nu toți soții, își pot aminti momente în care s-au bucurat că și-au ascultat soțiile și au urmat sfatul lor. Cu cât soțul și soția colaborează mai mult ca o echipă, cu atât căsnicia va fi mai fericită.

Cum putem evita o greșeală repetată de-a lungul istoriei: să luăm principiile frumoase din aceste texte și să le transformăm în ceva rău?

Părinți și copii

Copiii au un rol vital în cadrul familiei. Ei trebuie să știe că sunt iubiți și apreciați ca membri ai familiei și cetățeni ai împărăției cerești. Închinarea în familie este esențială, simplă, dar regulată, dimineața și seara. De la o vârstă fragedă, copiii pot începe să ajute la curățenie și la alte responsabilități. Cel mai important, ei trebuie să asculte porunca lui Pavel: „Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului” (Coloseni 3:20).

2. Ce principii pentru creșterea copiilor sunt exprimate în pasajele de mai jos?

Proverbele 22:6,15

⁶ Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.

¹⁵ Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el.

Matei 19:14

¹⁴ Și Isus le-a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.”

Deuteronomul 6:6,7

⁶ Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta.

⁷ Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.

Proverbele 1:8,9

⁸ Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările mamei tale!

⁹ Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău și un lanț de aur la gâtul tău.

Dacă sunt educați în mod corespunzător pentru Domnul, prin sfaturi și exemplu, copiii vor fi o binecuvântare pentru familie, biserică și nu numai. Sfaturile lui Pavel pentru părinți, la fel ca sfaturile lui pentru soți și soții, sunt echilibrate și presupun reciprocitate: „Părinților, nu întârâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea” (Coloseni 3:21). Modul în care părinții, în special tatăl,

interacționează cu copiii și îi disciplinează are un impact profund asupra formării lor spirituale.

Studiile arată de asemenea că, atunci când ambii părinți merg la biserică, un procent mai mare de copii frecventează biserica, spre deosebire de cazul în care doar unul dintre părinți merge la biserică. Și mai surprinzător este faptul că frecventarea constantă a bisericii de către tată, chiar mai mult decât de către mamă, înseamnă că un număr mai mare de copii rămân practicanți și la vârsta adultă. Prin urmare, rolul tatălui în formarea spirituală a copiilor săi nu poate fi supraestimat. Este esențial ca tații să își ia în serios rolul.

Nu toți tații însă au fost modele exemplare pentru copiii lor (ca să nu zicem mai mult). Cum poate cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată al nostru să contribuie la vindecare, acolo unde este nevoie, mai ales când tații pământești au provocat suferință profundă?

Relații de lucru

3. Ce îndemnuri le sunt date sclavilor, în Coloseni 3:22-25 și 4:1? Ce principii sunt prezentate aici pentru relațiile de lucru în general?

Coloseni 3:22-25

²² Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul.

²³ Orice faceți să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni,

²⁴ ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.

²⁵ Căci cine umblă cu strâmbătate își va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; și nu se are în vedere fața omului.

Coloseni 4:1

¹ Stăpânilor, dați robilor voștri ce le datorați și ce li se cuvine, căci știți că și voi aveți un Stăpân în cer.

Oamenii din zilele noastre aduc uneori în discuție sclavia ca motiv de respingere sau chiar de discreditare a Bibliei. Însă este ignorat aproape complet contextul istoric al poporului Israel, din Vechiul Testament, și al bisericii, din Noul Testament. Ființele umane sunt create după chipul lui Dumnezeu și, la fel ca toate ființele inteligente ale lui Dumnezeu, sunt create pentru a fi libere. Legile mozaice interziceau sclavia pe viață în cazul israeliților (Deuteronomul 15:12) și stabileau o perioadă maximă de șase ani de slujire pentru achitarea datoriilor financiare (Exodul 21:2-6; Leviticul 25:39-43). Sclavia din Biblie, oricât de respingătoare ni s-ar părea astăzi, nu semăna, în cele mai multe cazuri, cu practicile abominabile ale sclaviei din lumea occidentală, care au fost o plagă și o crimă oribilă împotriva umanității.

În vremurile Noului Testament, biserica a trebuit să funcționeze în conformitate cu legea romană, care permitea posesia de sclavi. „Dar, spre deosebire de formele moderne de sclavie, legea romană le acorda sclavilor drepturi și oportunități considerabile, iar încercarea de a desființa această practică ar fi putut pune în pericol răspândirea Evangheliei” (Clinton Wahlen, „Culture, Hermeneutics, and Scripture: Discerning What Is Universal”, în Frank M. Hasel

(ed.), Biblical Hermeneutics, 2020, p. 166). De fapt, în cadrul bisericii, spre deosebire de Imperiul Roman, prima obligație a sclavului era față de Domnul. Iar stăpânii erau îndrumați să-i trateze corect, conștienți „că și [ei au] un Stăpân în cer” (Coloseni 4:1). Mai mult, Pavel i-a cerut lui Filimon să nu-l mai trateze pe Onisim ca pe un sclav, ci ca pe un frate (Filimon 16). De altfel, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, credincioșii sunt numiți sclavi (sau robi) ai lui Dumnezeu (vezi Psalmii 34:22; Luca 17:10; 1 Petru 2:16).

Chiar dacă nu ne plac împrejurările culturale în care au fost scrise unele texte biblice, tot trebuie să acceptăm autoritatea textului în sine. Altfel ne-am pune pe noi înșine și cultura noastră deasupra Scripturii. O variantă mai bună este să ne uităm la tot ce spune Biblia pe un subiect înainte de a trage o concluzie cu privire la ce ne transmite ea cu adevărat.

Gândește-te cum s-ar putea aplica acest pasaj la relațiile tale de la locul de muncă! Indiferent dacă ești șef sau angajat, cum ți-ar putea fi utile aceste principii?

Rugați-vă unii pentru alții!

4. Ce principii pentru rugăciune găsești în Coloseni 4:2-4? Ce cereri de rugăciune are Pavel?

Coloseni 4:2-4

- ² Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri.
- ³ Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care, iată, mă găsesc în lanțuri:
- ⁴ ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea.

Probabil că cele mai importante cuvinte de spus cuiva cu probleme legate de familie, de sănătate, de bani sau de altceva sunt: „Mă rog pentru tine.” Acesta este mijlocul ales de cer pentru a crea legături și a interacționa. Este metoda aleasă de cer pentru conexiune și interacțiune. „Este o parte din planul lui Dumnezeu să ne dea, ca răspuns la rugăciunea credinței, ceea ce nu ne-ar da dacă n-am cere în felul acesta” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 525). Este interesant ce spune Pavel legat de rugăciune prin folosirea verbelor „a stăruie/insista” și „a veghea/a fi vigilent” „cu mulțumiri” – sugerând că e vorba de o rugăciune a credinței (Coloseni 4:2). El ne îndeamnă să ne rugăm „în toată vremea” (Efeseni 6:18) și „neîncetat” (1 Tesaloniceni 5:17). Este impresionant că, deși „nu știm cum trebuie să ne rugăm [...], Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26).

5. Recitește Coloseni 4:3! Ce „ușă pentru Cuvânt” ar putea să-ți deschidă Dumnezeu pentru a-ți împărtăși credința?

Coloseni 4:3

- ³ Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care, iată, mă găsesc în lanțuri:

De remarcat este că Pavel se ruga și pentru cuvintele potrivite pe care să le rostească. Uneori, când citim epistolele sau discursurile lui din cartea Faptele apostolilor, ne imaginăm că apostolul era întotdeauna elocvent, fără să aibă niciodată îndoieli cu privire la ceea ce trebuia să spună. Dar aici el cere să se înalțe

rugăciuni pentru el, ca să proclame mesajul „cu claritate” (vezi Coloseni 4:4, BVA). În ultima sintagmă din verset el folosește și un cuvânt grecesc foarte important (dei), tradus prin „așa cum trebuie să vorbesc”, indicând necesitatea divină de a lucra pentru proclamarea Evangheliei. Pavel a conștientizat importanța prezentării mesajului în fața oamenilor de la cele mai înalte niveluri ale conducerii romane, inclusiv în fața familiei cezarului. „Nu este întotdeauna necesar să ne plecăm pe genunchi pentru a ne ruga. Trebuie să cultivăm obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când suntem singuri, când mergem pe drum și când suntem ocupați cu munca zilnică” (Ellen G. White, Divina vindecare, p. 510, 511).

Dați dovadă de înțelepciune!

Care este cel mai important adevăr pe care noi, în calitate de creștini, îl putem cunoaște? Desigur, faptul că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și că, prin credința în El, putem avea viață veșnică. Acesta este un adevăr pe care nu l-am fi putut descoperi singuri. A trebuit să ne fie spus sau revelat. Și ne-a fost revelat – în Cuvântul lui Dumnezeu.

Există multe adevăruri, cunoștințe și dovezi de înțelepciune pe care nu le-am fi cunoscut niciodată dacă Dumnezeu nu ni le-ar fi descoperit prin Cuvântul Său. Însă această cunoaștere și înțelepciune nu ne-au fost date ca simple informații, doar pentru a fi știute. Ele trebuie trăite în mod concret în viața noastră.

6. Citește Coloseni 4:5,6! Care sunt situațiile în care Pavel spune că trebuie să ne purtăm „cu înțelepciune”? De ce?

Coloseni 4:5,6

⁵ Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea.

⁶ Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.

Din păcate, uneori noi creștinii nu suntem deloc creștini. Și, așa cum a indicat Pavel (citând din Isaia 52:5), poporul Israel era și el o piatră de poticnire pentru necredincioși: „Din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri” (Romani 2:24). Felul în care ne comportăm, în special cu cei care nu sunt de aceeași credință cu noi, contează foarte mult (vezi Tit 2:5; 2 Petru 2:2). O familie creștină, o adunare a tinerilor pentru rugăciune, nu pentru glume ușurate, bunătatea simplă și o atitudine calmă și răbdătoare spun multe celor care ne privesc pentru a vedea dacă mărturisirea noastră este sinceră sau nu.

În Coloseni 4:6 Pavel se concentrează în special pe cuvintele pe care le rostim: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har.” Mai mult decât simple exprimări amabile sau politicoase, cuvintele pe care le rostim ar trebui să fie inspirate și încărcate de harul lui Dumnezeu prin influența Duhului Sfânt. Prin expresia „dreașă cu sare”, Pavel ne transmite că vorbele noastre ar trebui să fie adecvate și să placă celor cărora ne adresăm. Numai Duhul Sfânt ne poate da cuvintele potrivite la momentul potrivit și în scopul potrivit și poate pregăti mintea

ascultătorilor pentru mesajul pe care „trebuie” să-l răspândim (și aici se folosește dei – vezi comentariile de ieri la Coloseni 4:4). De aici îndemnul lui Pavel de a ști „cum trebuie să răspunde[m] fiecăruia”.

Gândește-te la cuvintele tale, la acțiunile tale și la felul în care te porți în fața celorlalți! Ce mesaj transmiți despre credința ta și ce înseamnă să fii creștin?

Un gând de încheiere

„Dacă vrem să umblăm în lumină, trebuie să-L primim pe Hristos în inima și în familia noastră. Casa noastră trebuie să devină tot ceea ce implică acest cuvânt. Familia noastră trebuie să fie un mic colț de cer pe pământ, un loc în care afecțiunea să fie cultivată, nu reprimată în mod intenționat. Fericirea noastră depinde de modul în care cultivăm dragostea, compasiunea și adevărata politețe unul față de celălalt. [...] Trebuie să uităm de noi înșine și să căutăm mereu, chiar și în lucrurile mici, ocazii favorabile de a ne arăta recunoștința pentru favorurile pe care le-am primit de la alții, profitând de orice ocazie de a-i încuraja pe alții și de a le alina suferințele și poverile prin acte de amabilitate delicată și prin mici fapte de iubire. Aceste gesturi de amabilitate care, începând din familiile noastre, se extind în afara cercului familial, contribuie la dobândirea fericirii în viață, iar neglijarea acestor lucruri mărunte stă la baza unei vieți de amărăciune și de tristețe” (Ellen G. White, Mărturii pentru biserică, vol. 3, p. 539-540).

Zilnic: 2 Regi 13 – 19; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 8, „Pierderea autocontrolului – primul păcat” – „Datoria noastră creștinească”

1. Ce nu hotărâse Domnul să șteargă?
2. Care a fost porunca dată de Ahaz preotului Urie?
3. De ce s-a mâniat Domnul foarte tare pe Israel?
4. Unde s-a dus Ezechia după citirea scrisorii?
5. Unde și-a început Hristos lucrarea de răscumpărare?